

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό αρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίσκια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχοδρόμου ('Οφθαλμιατρείο) Σταθμού 'Υπουργείου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια), στο βιβλιοπωλείο «'Εστία» Γ. Κολάρου. Στον Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηροπού. 66. Βουβουλίνης αρ. 1, σμὰ στην Τρούμπα 'Η συντροπή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΛΕΣ

οι έφημερίδες μας, οι πατριωτικές και οι έθνικες, εβδν από δυο τρεις αντιπατριωτικές... Ρωσοόφρονες, επιδοκιμάζουν και χειροκροτούν τα παράξενα που γίνονται σήμερα κάτω στην Κρήτη. 'Εμείς, που για πατριώτες δε μας δέχονται οι μαρουλοστεφείς Λασσίνειοι, θα πάμε θέλοντας και μη με το μέρος των αντιπατριωτικών έφημερίδων και δε θα κηρύξουμε τον πόλεμο έναντιόν όλης της Ευρώπης κ' έναντιόν όλης της λογικής του κόσμου.

Ό,τι γίνεται σήμερα κάτω στην Κρήτη δεν το βρίζουμε και δεν το λέμε προδοτικό. Μέσα στους επαναστάτες βρίσκεται κι ο Μάνος, βρίσκονται κι άλλοι αναγνωρισμένοι πατριώτες που χτες ακόμα πολεμήσανε για την Κρήτη κ' ενδιαφέρονται περισσότερο από κάθε άλλον για την εύτυχία της. 'Ανάμεσα σ' αυτούς, το φωνάζουμε, κανένας δεν είναι προδότης, όσο κι αν φαίνεται προδοτική η πράξη τους. Είναι μοναχά α ν υ π ό μ ο ν ο ι πατριώτες—το χαρακτηρισμό τον έδωσε άλλοτε ο Ντελνιγιάννης στις στιγμές... της δόξας του—που δε θέλουνε, όχι και πως δε μπορούνε, να νιώσουν ότι το Κρητικό ζήτημα δε θα λυθεί σ τ α ν κ ι σ π ω ς το θελήσει ο Βενιζέλος και οι άλλοι συναγωνιστές του, άλλ' όταν κι όπως το θελήσει η Ευρώπη που πήρε άπάνου της από μας κι αρχής τη λύση του.

Η Ευρώπη λοιπόν έδωσε δλο το δεύτερο στους Κρητικούς να δουλέψουνε για την ένωση. Πώς θα τους την έδινε μια μέρα δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Όσο νάρθει όμως αυτή η μέρα, η μυριοπόθητη, οι Κρητικοί χαϊρόντουσαν μεγαλύτερη κι ανθρωπινότερη λευτεριά από μας εδω τους λευτερωμένους σκλάβους της Βουλής. Ό,τι καλό μας τυραγνάει, τους έλειπε. Ό,τι καλό δεν έχουμε, το είχαν. Η περισσότερη Συνταγματική λευτεριά θα τους έφερνε βαρυστομαχιά, όπως έφερε και σε μας εδω. Σε τί μας ζηλέψανε;

Μα δεν είναι τώρα καιρός για θεωρίες. 'Εκεί κάτω, στο ήρωικό μα και πολυδασανισμένο νησί παίζεται σήμερα η τύχη όχι μονάχα της Κρήτης μα και η δική μας λίγο πολύ. 'Ο Θεός να βάλει το χέρι του και να τελιώσει καλά το παιγνίδι, γιατί αλλιώςτικα η σημερινή άμυαλη κι άδικολόγητη επανάσταση είναι ικανή να μουντζουρώσει όλες τις άλλες που στολίζουνε σε διαμαντόπετρες τη χρυσοσέλιδη ιστορία της Κρήτης.

ΤΟ ΞΕΡΕΙ

τάχα ο κ. Ντελνιγιάννης πως η άναδεξιμά του η «Θεανώ» έχει αρκετή και προσοδοφόρα κυκλοφορία στο έξωτερικό; Και ξέρει πως έγινε αυτό το θάμα το δυσκολοπίστευτο;

Το Θεοτοκικό κόμμα είχε ανάγκη δικής του έφημερίδας, και το ζήτημα είταν πως να διατηρηθεί φύλλο καθώς τη «Θεανώ». Φυσικά όλοι οι τότες ύπουργοί καμψήφει συμφώνησαν πως καλύτερα πολύ είτανε να κυκλοφορεί μ' έξοδα ξένα παρά δικά τους. Κι αυτού τότες φάνηκε ο τετραπέρατος; νους του Βίσαρκ Ρωμάνου, νους άξιος να καταπιαστεί και να βγάλει πέρα κάθε δυσκολία. Γιατί από το 'Υπουργείο των 'Εξωτερικών βγήκε μια πανταχούσα σ' όλους τους όξω προξένους που ζητούσε πόσο μεγάλη έθνική ανάγκη είτανε να ύποστηριχτεί η «'Ημερησία» ως φύλλο που ασπάζεται τις αιώνιες κι άπαραβίαστες αρχές του Τρικούπη. 'Ετσι γράφτηκαν αρκετά όνόματα συντρομητάδες της «Θεανώς».

Τώρα θέλουμε να ξέρουμε αν ο κ. Ντελνιγιάννης θ' αφήσει άπαρατήρητη τέτια άσέβεια, κι ά δε θ' άκυρώσει την πανταχούσα του κ. Ρωμάνου. Δέν είναι τάχα δυνατό μέσα στη Βουλή να σηκωθεί κανείς βουλευτής και να ρωτήσει τον κ. Θεοτόκη αν άληθινά κάθισε τη «Θεανώ» του στους Προξένους ως επίσημο έθνικό φύλλο;

ΟΤΑΝ

άκούστηκε μέσα στη Βουλή ο Βασ. λόγος με τις στερεότυπες ύπόσχεςες γι' άνόρθωση των οικονομικών, για καλύτερη της Δικαιοσύνης, για άναδιοργάνωση του στρατού και για όλα τα άλλα που τάκουμε κάθε φορά και που ποτέ δε γίνονται, δε βρέθηκε ένας χριστιανός από τους τότες που τάκουγαν τα λόγια αυτά και χαμογελούσανε, να ζυγώσει το Ντελνιγιάννη και να του πει μυστικά στ' αὐτί:

— Μας τά είπαν κι άλλοι, μπάρμπα, τί μας τά ξαναλές τώρα και σύ; Για κοροΐδα μας πήρες;

Τσιμουδιά όμως. Η Συνταγματική κωμωδία παίζεται περίφημα και οι πατριώτες χειροκροτούν τα παχιά λόγια όσο νάρθει η μέρα να χειροκροτήσουν και τις βαριές άλυσιίδες που όλοένα έτοιμάζονται για να τους δέσουν χεροπόδαρα.

ΕΝΑ ΘΥΜΑ

της βρωμερώτερης κι άγριώτερης συκοφαντίας, ο άνθυπολογαγός Πάγκαλος, ξανάρχεται πάλι στις τάξεις του στρατού.

Ποιός έκανε αυτό το άγαθό έργο δεν ξέρουμε. Μα πάντα άγιος άνθρωπος θάναι άφου γλύκανε τη φαρμακοποτισμένη ψυχή ενός δυστυχισμένου που όλη η κοινωνία του ρηξε δίκιο από την πρώτη στιγμή.

ΑΡΧΙΣΕ

ο κ. Φραγκούδης τις περιουσίες του στις έπαρχιες. Πάει, σαν Ιεραπόστολος της 'Ιδέας, να μιλήσει, να φωτίσει το λαό, να του δείξει σε ποιό γκρεμό καταρακωλάμε και τί πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε.

Βουλευτής δεν είναι ο κ. Φραγκούδης. Είναι

διευθυντής έφημερίδας με κάποιο πρόγραμμα—ξένο πάντοτε από το έθνικώτατο ζήτημα της κυκλοφορίας—και θέλει το πρόγραμμά του όχι μόνο να το τελαλάει σαν ύποψήφιος βουλευτής, μα και να νά το εφαρμόσει.

Περίεργο, θα μας πείτε, αυτό! 'Εδω που δεν εφαρμόζεται κανένα πρόγραμμα, να ζητάει μια έφημερίδα να εφαρμόσει το δικό της! Κι όμως να πού η «Μεταρρύθμιση» το κάνει κι αυτό το θάμα και να πού μέσα σε τόσους ψευτοπατριώτες και σε τόσους άερολόγους δημοσιογράφους, βρέθηκε κ' ένας, ο κ. Φραγκούδης, να δουλέψει παληκαρία και με άληθινό πατριωτισμό για γενικώτερα από την κυκλοφορία της έφημερίδας του ζήτηματα.

Καλή αρχή και μακάρι να πολλαπλασιαστούν οι Φραγκούδηδες και να λιγοστέψουν οι—δε βλάφτει να μην αναφέρουμε κι όνόματα, άφου είναι τόσαι που δεν ξέρεις ποιόνε να πρωτοδιαλέξεις.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟ Ν.

Φίλτατε «Νουμά»,

Καθώς σου ύποσχέθηκα, σου στέλνω σήμερα μια σημειωσούλα άκόμη.

Κοιτάζω στα έργα του Ψυχάρη (και μερικών άλλων δημοτικιστάδων) κάτι που μου φαίνεται παράξενο. Ένωώ την παράλειψη του ν στη γενική του πληθυντικού. Βαχρόνομαι τώρα να ψευυλλίζω για ναύρω παραδείγματα, μα να ένα που έχω πρόχειρο 'Ο Ψυχάρης γράφει (Νουμάς, 131 σ. 2) «Στη Σκολή των 'Ανατολικών Γλωσσών σου...» 'Οτι δεν προφέρουμε το ν πριν από το γ και πριν από το π, και πριν από το β κτλ. το ξέρουμε. 'Αλλά είναι ανάγκη τάχα και να μη το γράφουμε; 'Αμα λοιπόν μαθαίνει το παιδί τη γραμματική της γλώσσας του θα βλέπη: η γλώσσα, της γλώσσας κτλ. οι γλώσσες, τω γλωσσών, και οι όμορφες γλώσσες, των όμορφω γλωσσών. Δηλαδή η κατάληξη της γενικής του πληθυντικού άλλου θα είναι ν, κι άλλου τίποτα, και ένα επίθετο, σαν το όμορφος π. χ. άλλου θα κάνη όμορφω στη γεν. πληθ. κι άλλου όμορφων, ανάλογα με τη λέξη που είναι κατόπι του. Δέν είναι όλ' αυτά περιττές δυσκολίες; 'Επειτα αν πρέπει να γράφουμε καθώς προφέρουμε, τότε πρέπει και όλα τα η, ι, υ, οι, να τά γράφουμε ι, και το ο και ω να τά γράφουμε ο και υ' άφήσουμε όλος διόλου την ιστορική έρθογραφία, πράμμα που είναι αρκετά δύσκολο σήμερα.

'Επειτα μήπως και στην αρχαία 'Ελληνική γλώσσα δεν γινόντουσαν τα ίδια; (άφήνω τις νεώτερες γλώσσες που όλος διόλου άλλως προφέρουν κι άλλως γράφουν κοίτα τα 'Εγγλέζικα και τα γαλλικά). Όλα τα χερόγραφα και οι κώδικες ως κι αυτές οι επιγραφές (κοίτα το ΙΑ) είναι γραμμένες με την ιστορική έρθογραφία. Το ν π. χ. ποτέ δεν θα το βρεις σε κείμενα 'Αττικών λογογράφων γραμμένο μ, όταν η κατοπινή λέξη αρχίζει από χειλόφωνο. Θα ίδης π. χ. ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ κι άς προφέρουνταν εκείνο ΤΩΜ ΠΑΤΕΡΩΝ (κοίτα έμπίπτω, συμ-βρίνω). Γιατί κι έμεις λοιπόν να μη γράφουμε στη σχολή των 'Αν. γλωσσών σου... και σε θέλουν οι άπόγονοί μας να μάθουν πως προφέρουμε έμεις σήμερα, άς σπάσουν κι αυτοί λίγο το κεφα-

λάκι τους, καθώς πού το σπάμε έμεις σήμερα για να βρούμε την αληθινή προφορά των αρχαίων.

Δικός σου πάντα
Κάπριος πού δέν τόν ξέρεις.

Σημ. του «Νουμά»: Πρώτα πρώτα σέ ξέρουμε και χαιρόμαστε πού μάς γράφεις, και να μάς γράφεις, τι θέλεις. Δέν παραδέχεσαι όμως πώς δέ στέκεται και τόσο καλά το τελευταίο επιχείρημά σου, δι. δηλ. πρέπει να σπάσουν κ' οι απόγονοί μας το κεφάλι τους κτλ. αφού στο χέρι μας είναι να τους αφήσουμε με το κεφάλι γερό:

ΣΚΟΚΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Φίλτατε Νουμά,

Διάβασα προχτές στον «Ταχυδρόμο» δσα λέγει ο Σκόκος για τη δημοτική και για τον Ψυχάρη. 'Ας τ'ε διαβάσουν οι κύριοι καθαρεβουσιάνοι, θα μάθουν καμπόσες αλήθειες, θα μάθουν πώς δέν έχουν το δικαίωμα οι κύριοι λογιώτατοι να μάς φτιάνουν λέξεις ουτε γραμματιές, όταν έμεις έχουμε τις δικές μας και πώς μόνος ο λαός πούναι κι ο νοικοκύρης έχει αυτό το δικαίωμα. Ο Σκόκος λέει πώς ή δημοτική είναι πολύ όμορφη και πώς όποιος δέν την μιλεί έχει φάβο να πεινάσει. 'Επειτα μάς λέγει πώς ή γλώσσα ανήκει στην ιστορία και στον πολιτισμό. Και βέβαια είναι φυσικό κανείς να παίρνει κι από τα συνήθεια κι από τις λέξεις κάθε λαού με τον όποιο συναναστρέφεται και να του δίνει απ' τα δικά του, κι όπως δέ σβήνεται ή ιστορία, έτσι κ' αυτές οι συνήθειες κι οι λέξεις μένουν πιά ριζωμένες· κ' έπειτα φαίνεται πώς πιάζει κατά προτίμηση τις λέξεις πού δέν έχει ή πού δέν έχουνε σ' εκείνονα την ίδια δύναμη. Οι Τούρκοι π. χ. πήρανε από μάς πολλά όνόματα ψαριών, σιαουρίτ, παλαμούς, Ιουκούμπρου κτλ. πήρανε έργάτπασης, βουκέντρα έφέντη, ισταμπολι κι ένα σωρό άλλα. 'Επειτα τις συνήθειες των ρωμιών πού πήρανε; μήπως εΐτανε τέτοιοι όπως τόρα σαν ήρτανε απ' την 'Ανατολή στην Πόλη; μήπως ακόμη και το τούρκικο λουτρό δέν εΐτανε Βυζαντινό;

Σ' ένα βρισάω νάχη λάθος, εκεί πού λέει πώς έχουμε πολλά ιδιώματα· τί διάβολο, έδω στην Πόλη έμεις βλέπουμε και μιλούμε με όλους τους ρωμιούς γιατί έδω έχει κάθε καρδιάς καρύδι· ε, ποτές δέν άκουσα δυό γραμματικές στο στόμα του λαού· όλοι με την ίδια γραμματική μιλούνε, και ποτέ δέν μούτυχε να μη καταλάβω κανένα ρωμιό τί μου λέει!

Όσο για κείνα πού γράφει για τον Ψυχάρη, μου φαίνεται να μη τον πολυδιαβάζει γιατί πάντα ο Ψυχάρης λέει πώς είναι πρόθυμος να σάξει, δι. τι άλλος θα του άποδείξει πώς το γράφει λάθος· παραδείγματός χάρη λέγει ο Σκόκος πώς δέ λένε Παρθενός και λένε Παρθενώνας, μα σαν γράφετε, κ. Σκόκος, τη δημοτική γράψτε Παρθενώνας· φτάνει να μη γράφετε Παρθενών πού δέν το λένε. Να γράφετε, ως γράφουνε κι άλλοι, ως γράφουνε πολλοί κι ως μη σας εμποδίζουνε τα μικρά άφτά· δι. φτάνει μόνο να την παίνατε τη δημοτική, πρέπει και να τη γράφετε. Ούχ ό λέγων μοι Κύριε Κύριε εισαχέσεται εις την Βασιλείαν των ούρανών, άλλ' ό ποιών το θέλημα του Πατρός μου του εν ούρανοίς.

Πόλη, 1 του Μάρτη 1905.

'Ενας Πολίτης

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

'Αγαπητέ «Νουμά»

Για να ίδουν όσοι το θελήσουν, πώς στ' αλη-

θινά σκέπτονται οι κυβερνήτες μας για ατην σωτηρίαν της Πατρίδος—της ρεζιλεμένης ώμορριάς μας—δέν μπορώ παρά να γράψω ένα γεγονός μικρούτσικο-μικρούτσικο, σα φουντούκι, πού δείχνει όμως μια άράχη—τί λέω;—ένα ύπόνομο μεγάλο-μεγάλο σαν δηλ την 'Ελλάδα! Θάχεις άκουστά από τους γιατρούς—μια φορά είσουν και σύ γιατρός μα τώρα τελευταία είδα πώς είσουν στη Θεσσαλία κι άφτό δέν πιάνεται!—θάχεις άκουστά πώς τα «διά πυρόδουλο τραύματα» τέτια είναι: 'Η τρύπα πού μπήκε ή σφαίρα είναι μικρούτσικη, μα ή τρύπα πού βγαίνει, ξέρεις, είναι πλαταιά, με χείλη.

Λοιπόν· 'Η σκηνή, γραφείο. Στο γραφείο; Τραπέζι. Στο τραπέζι μια κάρτα—μια μικρούτσικη κάρτα.

Στην κάρτα διαβάζω: «Όνομα και μη χωριό» «Υπουργός» από κάτω: αό κ. τάδες, κατάδικος». Τιποτ' άλλο.

Για να μην πολυλογώ, και ξέρεις δά σα με πιάνει ή άρρώστια της φιλοσοφικής μου πολυλογίας, άφτες οι έξη λέξεις στη μικρούτσικη κάρτα έσήμαιναν:—μάρτυς μου... έγω πού έκχμα τη διαταγή—ό κ. κατάδικος είναι φίλος του ύπουργού και ν' άφεται το δειλινό λέρτερος να βγή περίπατο. Το βράδυ θα πάρει το τσάι στο σαλόνι του ύπουργού ό κ. κατάδικος.

Κι ο προϊστάμενός μου, άνθρωπος έξυπνότατος και ρωμιότατος δε βίασταζε και μούπε:

— Δέ νομίζεις, φίλε μου, πώς πού πολύ κατάδικος είναι ο ύπουργός;

— Όχι! Δέν το νομίζω. Και οι δυό άφτοι είναι λέρτεροι και αξιοτίμοι. Ένα κατάδικο βλέπω έγω κάτω από τα πόδια άφτουών. Άλυσοδεμένονε κι άλύτρωτο κατάδικο και πεινασμένο βλέπω τον Τόπο μας.

Γι' αυτόν κανέναν ύπουργό δέν πόνεσε να στείλει την κάρτα του.

Κανένας ύπουργός γι' άφτόν.

Δέν ξέρω πάλι! μπορεί και να λαθέβω, αφού άλλος, ύπουργός κι άφτός, μούπε μια φορά πώς ή γλώσσα πού μιλάμε δέν είναι 'Ελληνική. Είναι ξένη.

Πολύ σωστά! 'Ελληνική είναι ή γλώσσα της μικρούτσικης κάρτας.

Κάτω ο Ψυχάρης!

Κάτω ή Δημοτική Γλώσσα!

Για σου
'Ανάδολος

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

16

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

Του Κ. Τσαφάκου

'Από καιρό στην κάμαρη σκοουριάζουν τ' άρμάτά μου· παράτησα τον έρωτα, και χάθηκε ή άντρεία μου.

Δέν είμαι λεβεντόπαιδο σαν πριν, με το μαχαίρι στη μέση, κι όλομόναχος γυρίζω δάχως τάρι...

Γι' αυτό, σα συλλογίζουμαι την πρωτεινή άντρεία μου, λέγω να βρω μίαν δημοφή, να βάλω τ' άρμάτά μου!

ΚΑ'Ι'Η

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Από Πέμπτη σε Πέμπτη

'Υπουργός 'Εσωτερικών ο Θ. Π. Ντεληγιάννης
Σκοτωμοί.—Πύργος 2.
Λαβωμοί.—'Αθήνα 10, Πειραιάς 6, Πάτρα 2,
Μοναστηρι Πεντέλης 1, 'Επαχτος 1, Βοστίτσα 1,
Σουντενά 1, Φυλακές Παλιού Στρατώννα 1, Βόλος 1.
Κλειρές.—'Αθήνα 6, Πειραιάς 6, 'Ανάπλι 1,
Πάτρα 1.
'Απαγωγή.—Θελοοσι 1.

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμάτια ισχύοντα διά τας τρεις ύπολειπομένας κληρώσεις του 1905, ήτοι της 3|16 'Απριλίου, της 3|16 'Ιουλίου και 2|15 'Οκτωβρίου.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Μέχρις 20 γραμματ. προς Δρ. 3.—έκαστον από 11—100 » » » 2.85 »
» 101 και άνω » » » 2.80 »
Παρά τη 'Εθν. Τραπέζη της 'Ελλάδος και τοίς 'Υποκαταστήμασιν αυτής.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Σιγ. Σας εύχαριστούμε. 'Ότα θέλετε γράφετε μας και θα τα δημοσιεύουμε μ' εύχαρίστηση. 'Α θέλετε, περάστε κι από το γραφείο καμιά ώρα να σας γνωρίσουμε.—κ. Ε. Στ. Τ'ε είδαμε. Βλέπετε, ό κ. Γρ. Ξενοπούλος έπιμένει να μάς φορτώνει στη ράχη μας τις παρωδιές των μαλλ: α ρ ι κ ω ν (11) ποιημάτων πού δημοσιεύτηκαν δώ και τέσσερα πέντε χρόνια στην «'Εστία». 'Όλες οι περιφημες αύ ές παρωδιές, το ξαναδηλώνουμε πάλι, είναι γραμμένες από τον κ. Ν. Λίσκαρη και δέ θέλουμε να πάρουμε μερικόν από ξένη δόξα.—κ. Ρωσσοφίλο. Τά διαβάζουμε και γελούμε. Τί να γίνει! Εΐγανε, βλέπεις, γραφτ κοντά στ' άλλα να μαγαριστεί στον τόπο μας και το περίφημο «Κ α τ η γ ο ρ ω ν!» του Ζολά.—κ. Ν. Χριστ. 'Ελάβαμε από το Σταμν. 12 φρ. χρ. και σ' εύχαριστούμε. Θά σου γράψω κι ο ίδιος.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εντοκοι καταθέσεις

'Η 'Εθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκια και λίρας στεργίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσμίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις δ έγένετο ή κατάθεση, εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύψους (chéque) επί του έξωτερικού και έπιταγήν του όμολογούχου.

Το κηφάλαιον και οι τόκοι των όμολογών πληρώνονται εν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τη αίτησει του καταθέτου επί 'Υποκαταστήμασι της Τραπέζης, εν Κερκύρα δέ, Κεφαλληνία και Ζακύνθος διά των ύποκαταστήματων της 'Ιονικής Τραπέζης.

Τόκοι των καταθέσεων

1	1)2	ταίς	0)0	κατ' έτος	διά	καταθ.	6	μηνών
2	»	»	0)0	»	»	»	1	έτους
3	1)2	»	0)0	»	»	»	2	έτων
2	»	»	0)0	»	»	»	4	έτων
4	»	»	0)0	»	»	»	5	έτων

Αί όμολογίοι των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ έκλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνόνομοι.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΔΕΚΕΤΑΙ 3—5 Μ.